

Sebastian Meier

M. Sebastiani Meieri Lubecensis Oratio. De Calumnia Eiusque Genio, Et Quibus Amuletis Virus Hoc Profligandum

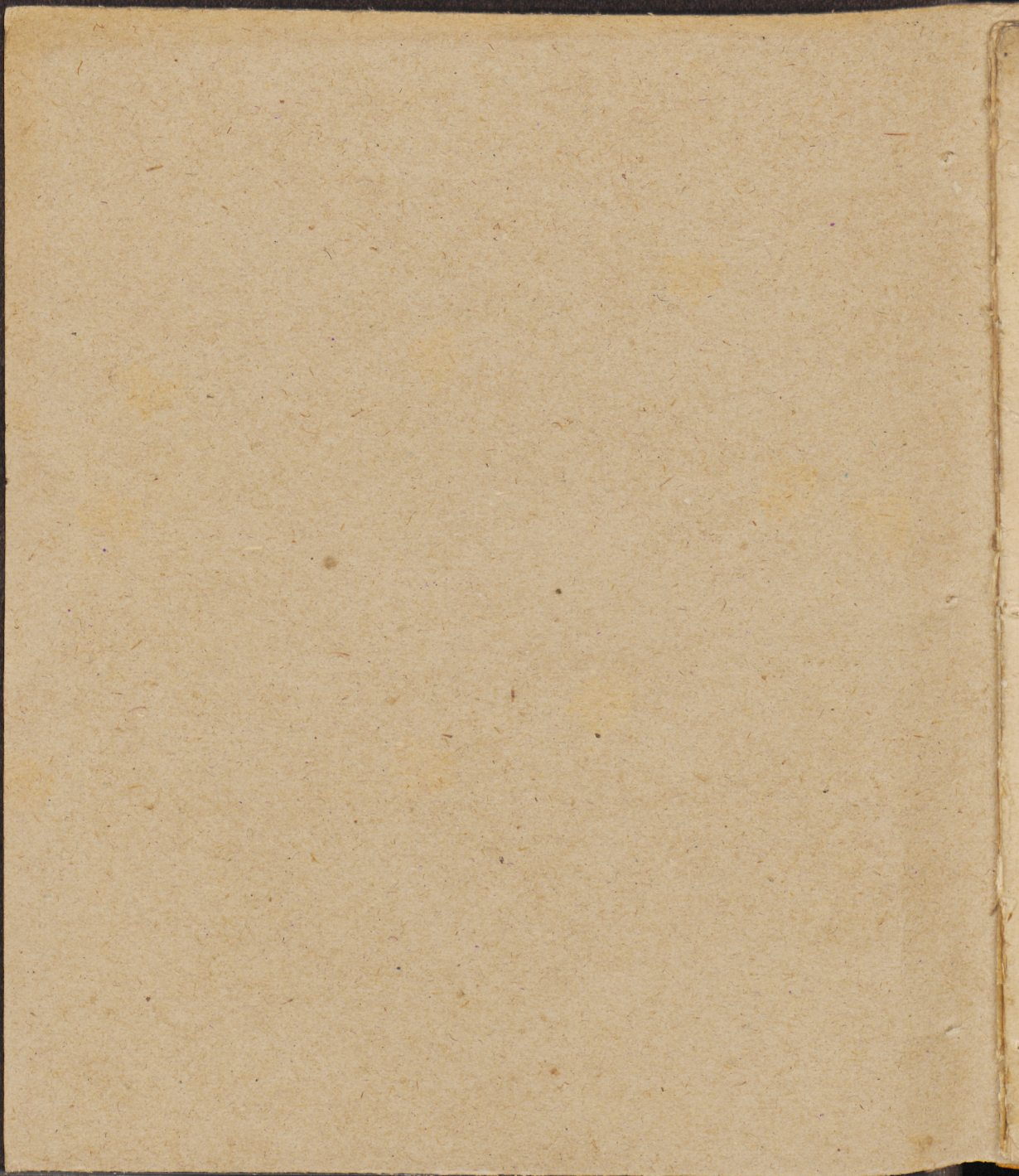
Rostochii: Pedanus, 1617

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn729224562>

Druck Freier Zugang

F. Sletter. (G. Meier)
R.U. phil. 1617.

M. SEBASTIANI MEJERI LUBECENSIS

Oratio.

DE

CALUMNIA

EIUSQUE GENIO, ET

QUIBUS AMULETIS VIRUS HOC

PROFLIGANDUM,

Approbante

VIRO CLARISSIMO ET EXCELLENTISSIMO

Dn. M. JOHANNE SLEKERO

Phys. Prof. pub.

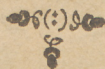
Fautore meo honorando.

Scripta & publicè pronuntiata

In Auditorio Majori.

MENANDER.

Jucundior res nulla, nec concinnior, convitiantem
posse quam nobis pati. Convitia etenim si tibi quis fe-
cerit, id dissimula, & ille ipse tum qui fecerit tibi, facta
sentiet sibi convitia.

ROSTOCHII

Typis Ioachimi Pedani,

ANNO M. DC. XVII.

*Classto Viri Dno
M. Gualtero Tiedomanno
Affmi colendo donat
Haber*

*Excelsus Cl. On. M. don
Jum Davidis - Tros*

PRUDENTISSIMO, INTEGERRIMO ET
PRÆCLARO VIRO,

DN. JOACHIMO HANEN,
PATRITIO ROSTOCHIENSI
laudatissimo, residenti in Detersshagen:

Fautori & Promotori meo officioso & observanter colendo.

S. P. D.

Um morem hujus seculi pensius mecum examino, Vir Prudentissime, hominumq; mores intueor, proh dolor, laudabiliter passim receptum & inveteratum experior: ut, *largius laudent venales, qui cupiunt extrudere merces.* Principio morem hunc ut abominabilem sum detestatus, illos etiam verborum convicijs verberandos censui, qui *invendibile merce, ulro emptorem esse adducendum æstimarunt.* Visus mihi, hoc veluti opinionum cinno obrutus, in salubrosa semita versarier, fluctuante fui opinione & sententia, utrum in auctione mea, more solito & antiquo merces æstimatas darem, an vero honestiori prætextu, libere de contractu cum alio agerem. Apprime & è re mea statui, ut abolito plane priori, nec in posteriori plus justo, nimium mihi abblandirer, quin ut in Nundinis, rei vendibilis pretium, & Amor mercatoris mutuo sibi adire manus non permittunt, nec emtionem inaitam suspendunt, sic & præsentis (licet momenti exigui) mercimonij desiderium, quod multis, nullo non tempore arrisisse, ad me delatum, venum exponerem, & ne diutius hoc institutum meum protraherem, specula, quam hætenus degustavi, in me aculeos intendit, simulq; me tergiversantem ne intermitterem exprefecit, fore, ut Dea faunia (quàm Bonam alij

A 2

nun-

nuncupant) interloquente, optimi quiq; rei præsentis de-
siderio inflammarentur; Quamvis etiam è longinquo ad
me homines maturare videam, ne nimis avare pretium
statuam, aut imprudenter in offensam incurram, mea ope
& opera alium commonebo. Tibi itaq; *Vir Prudentissime*
longo rerum usu, in litterario hoc emporio exercitato,
mea levissima offero, nec tam (ut arbitreris) ære tuo re-
dimenda, quàm in debiti mei solutionem, quo obæratum
jugi beneficio me tibi devinctum fateor. Te majorem
in modum & pro singulari tuo in me affectu obtestor,
hanc qualemcunq; solutionem, chartaceo pignore red-
dendam, serena & hilara fronte accipere non dedignari
velle. Insuper te rogatum volo, ut malevolorum cavillas,
quas bonis pessimi quiq; affricant, Calumniantium ru-
ctus, quibus lingulacæ, & sceleribus cooperti, apud
Cloacinæ (sit verbo venia,) sacrum certant, pejora de-
niq; omnia, quæ mentis libidine, linguario ore detracto,
inaniter in hanc dissertatiunculam meam, meq; ipsum te-
mere blaterant, pro ingenuo in me animo, judicio edecu-
mato limatoq; detergere non graveris. Meam porro
observantiam, officia, servitia, quæq; pectus sine fraude
& dolo polliceri poterit alia; Tibi, cui & vivendum &
moriendum mihi ingrato, omnia & singula defero &
promitto, obnixè rogitans, ut amoris in me igniculi, gra-
tioribus spiraculis jugiter inardescant. Tu vir Prudentissi-
me, cum conjugè & pignoribus æternùm feliciter Vale.
Dabam ex meo Musæo prid. Kal. Jan. Anno 1617.

T. P.

Observant.

studios.

M. SEBASTIANUS MEIER Lubecensis
Medicine studiosus.

ELO.

ELOQUENTIS
SAPIENTIÆ
STUDIOSIS.

S.

N propinqua Virtutis parte non immerito quis habeat, amare Virtutem, ut neq; ad veram laudem quisq; perveniat, nisi per ipsas laudes. Tantopere quicquid in humanis rebus summum est, primordia sui cum fine ipso conjuncta habet: atq; in possessionem certam non dubie admittit, quisquis ad eam pede non claudicante vadit. Quod quidem in laudibus Pythagore Jamblichus; In Isocrate Socrates spectare visus est apud Platonem in Phadro, dum mentione ejus & amoribus totam de Pulchro disputationem his verbis quasi ob- signat: Juvenis adhuc Isocrates est & Phadre: At praestantiori ingenio quam Lysias; moribus item generosioribus prae- ditus. Quamobrem nil mirum putarim, si crescentibus annis, in arte dicendi, cui nunc incumbit, omnibus excellat: atq; his etiam studiis non contentus, ad majora diviniore quodam instinctu feratur. Inest enim ab ipsa natura quadam illius ingenio Philo- sophia. Egregia certe laus, Socrate & Isocrate non indigna: quam veram, excelsam, & prope à Dijs ipsis profectam innuat Obstetricis ille, (quod inter ejus decora non postremum est) filius, Isocratica praesagio excellentia; qua felici eloquentia ac Sipientia conjugio Virtutis obstetricatu, efflorescat. Et hercle quis unquam bonarum artium vel alumnus paulo felicior, vel admi- nistrator.

A 3

diffusor non omnino vulgaris, qui Syncretismo isto optimarum
disciplinarum, communi humanitatis (ut antiqui loquebantur)
vinculo sociatarum, non delectetur? Platonem mihi vide &
Aristotelem humane Sapientia duum viros: non majore ipsius Sa-
pientia quam ab aureo eloquentia flumine, Ciceronis autoritate
commendatos. Quorum è subjellijs ad summam dicendi glo-
riam velut ex equo Trojano cum non pauci progredierentur, nescio
quid Demosthenem movere debuerit sub initijs hujus disciplina,
ut Academia cum Platone (ut apud Gellium est) relicta, Calli-
stratum totus sectaretur. Quam spreto Academia injuriam
posteris seclis non raro ultra est, prope ad internecionem Eloquen-
tie, Parce ac sine cura loquens Philosophia: studiorum &
ingeniorum, non secus ac Imperiorum freta quasi periodo. Jam
enim ventose Lysia Hippiasq; lingue superbe dominabantur: Jam
secretioris philosophie doctrina Cathredas quasi possessionem
suam tenuit, spreto dictionis ornatu. Nonnunquam amice
coëuntibus animis & hanc & illam felici connubio junctam,
auri prope seculi restofescentis imagine, coluerunt; ipso nimirum
Bone mentis numine ducti. Suavissimus namq; doctrine gu-
stus est quem Sapientia de suo affert Facundia; sic, ut neq; pro
cibo (Plauti sententiâ) condimentum; neq; absq; condimento
cibus sit: absq; sale inquam illo, quem sacrificijs suis cum minus
adhibuissent Rhodij, à Minerva disertos esse Pindarus autor
est. Nempe hoc est cur Augustinus (lib. 1. de Ord.) Licentium
suum ad Musas relicto jubet redire, quarum suavitate (Aug.
verba sunt) & alacriores & perseverantiores & comptiores
exhibere queat amplectendæ veritatis amatores, ut & arden-
tius appetant, & constantius insequantur, & inhereant postre-
mo dulcius. Absq; his sit (ut patrum nostrorum etate fuit)
jacere omnia, frigere & vix spiritum ducere videas ipsam etiam
divinarnm literarum tractationem apud eos, quorum partes
erant, animis hominum vi quadam sacra percellere, & ardore
suo

fuo alios inflammare, Origenis, Basilij, Chrysoftomi, Ambrosij, Augustini &c. exemplo: quorum docendi facultatem plenam, majestatis nemo negat, nisi cui cerebrum in calcaneis sit: At ipsi illi, quam non parum debeant his dicendi exercitijs, sunt nobis testes. Et ejusdem facinoris autores. Mendacio non paucos credere Lactantius ait, lenocinio verborum captos. Eiusque rei in Fausto Manichaeo qui velit, exempla capiat ab Augustino lib. 5. confess. c. 6. Et quidni magis credant ornata Veritati? Qualis Ambrosij erat oratio: cujus eloquia, ut ait August. cap. 13. Et strenue ministrabant adipem frumenti & latitiam olei, & sobriam vini ebrietatem populo Dei. Eo prorsus animo viam praestantissimorum omnis memoria hominum ingressus, studia Philosophiae & Eloquentiae aggressus, & ad aliquam publice disputandi dicendi, gloriam progressus est, vir juvenis humanissimus, doctissimus & praestantissimus, SEBASTIANUS MELERUS, Lubec. Bonarum artium & Philosophiae Magister. Quem ille titulum, ut nec pro multorum consuetudine obiit ante aliquot jam annos, ita & haecenus dexterrime eo usus est: Sic ad majora illa (uti de Isocrate loquebatur Socrates) contendens, ut pro derelicto non habeat quicquid auri Platonici in Eloquentia & Philosophia sibi acquisiverat. Cujus animi studij, sui usuram crastino die publice facturus, hanc mihi ad vos loquendi attulit causam; tanto minus ab officio meo alienam, quanto plurimum officiorum genere ipsi bene cupio, ut istud quicquid est, petenti denegare nec potuerim; nec forte debuerim negligere occasionem hanc, publice testandi, quid mihi, severiori Philosophiae addicto, de studijs Eloquentiae videatur. Orationem ergo habebitis bonam & Elegantem de re pessima & horrenda, nempe Calumnia: Diaboli inquam λόγος & filio primogenito. Nimirum in eo etiam Diabolus Dei injectatus gloriam est, quod aliquem sibi quasi dilectissimum filium esse voluerit. & prope substantialem, λόγος videlicet: quem Δεσολόγος

à. P. 8.

à Patre suo dicimus: per quem omnes suas fecit facitq; nequitiar,
habitans in gerulis suis (ut Plantus vocat) linguarum acutamq;
strepitu omnia evertens: uti oratione quam dixi, luculenta
pluribus ostendet M. MEIERUS: ad quem crastino die,
hora IX. in Auditorio majori audiendum, Magnificum
Dn. Prorectorem, Reverendos, Consultiss. Clariss. Dn. Professo-
res, & facultatum omnium Doctores, Verbi Divini ministros,
Magistros, Nobilissimos, Praestantissimosq; Studiosos, per quam
benigne vocatos volo. In quos omnes ac singulos mea vicissim
officia semper constabunt. P.P. Aug. Anno 1616.

M. Joh. Slekerus,
Phyf. P.P.

ORA.

Oratio IN CALUMNIAM.

Duos ante aliquot secula
Philosophos vixisse ex Veterum
monumentis notum est, Magnifice
Dn. Prorektor, Viri admodum
Reverendi, Consultissimi, Claris-
simi, Præstantissimi, Humanissimi,
Tuq; nobilissima Præstantissimo-
rum Juvenum corona. Duos, in-
quam, ante aliquot secula Philosophos vixisse ex Vete-
rum monumentis notum est, Alium nomine Democritum,
cui peculiare & solemne, ut ludicra simul & seria, false
ridendo exciperet: Alium vero nomine Heraclytum,
tristem, severo vultu, hocq; ingenio, ut omnia perpetuis
lachrymis deploraret, gemituq; largo, vultum & genas
irrigaret. Rem profecto prorsus absimilem! Ille molestias,
difficultates, quævis deniq; mala, ingenij salacitate, &
dexteritate judicij, poterat detergere & ablatere; Hic vero
in minimis etiam extra aleam fortemq; communem peri-
culis, animum diris devovebat, nec unquam verborum le-
nocinijs, aut merito gaudio induci poterat, ut quandam
ore hilaritatem, alacritatem animo, extremo sanæ men-
tis indice spectatoribus propinaret. Etenim, si rem con-
sideratione dignam, sub examinis incudem vocaverimus,

B

nihil

nihil profecto hoc ejulatu tristius, nihil deniq; sensu hoc salubrius, cineri suo relinquere potuisset. Nihil enim in tota rerum universitate firmum, stabile, perpetuum, quidvis fortunæ telis subiectum, plurimis mutationibus obnoxium reperitur, ut:

— — — *Unda impellitur unda.*

Urgeturq; eadem veniens, urgetq; priorem.

Cuncta fluunt, omniq; vagans formatur imago.

Quis quæso tam ferus, ferreus, bardusq; inveniri potest? qui si emissititij oculis, rerum omnium vicissitudines, & funestas mutationes fuerit contemplatus, etiam non madidis oculis, perpetuis lamentationibus, hanc rerum omnium faciem devenustatam, deploret & detestetur. Quot, ut à vestro seculo repetam, rerum publicarum imperiorumq; subdolæ everfiones! Ubi illa Tiberiorum Colonia? Romani laudis & Imperij æmula Carthago? quæ hominum in civitate millia septuaginta, trecentas in Lybia urbes habuit? periit, dolo malo interiit; Ubi Græciæ illud Athenæum, litteris literatisq; affluens resp. Atheniensis? nexibus suis soluta tum diffuta, prorsus est collapsa, & corruit. Demum si parva licet componere magnis, Qui famij hujus seculi mores? quæ fallax vagaq; hominum astutia? & lasciva multorum licentia. Profecto in hoc mundi calvitio, ubi sinceritas fideiq; candor, ad maciem redacti, perpetuo exitio ne stipem emendicare ausint, multis in lingua præmium positum est, ut melioribus male loquantur, & optimorum famam convicijs proscindant. Hiulca hæc hominum gens, cum vocem venalem habeat; id, quod de faceto scurra Noevio Cicero affirmat, perperam sibi vendicat, continuo sectatur, ut vocem in quæstum conferat, & spurcissimis mendacijs alterius famam oblinat & attenuet. Merito itaq;

nec

*In orat.
pro Quint.*

nec sine gravi consilio, Philosophum Heraclytum, pollice
sibi lacrimas extorsisse exitimemus. Quæ porro seculi
hujus perfidia! Hominum mendicabula, cum ad incitas
res familiares redactas, restimq; qua fauces præcludant
& præstringant sentiunt, ad alios, intempestivæ mûscæ
advolant, quos aut obulis emungere prorsus aut à quibus
in sua horrea aliquid everrere possint: Sub amicitia præ-
textu, largam aliorum usuram reposcentes, quibus tamen
fœnoris nihil omnino crediderunt; quin & hoc illis nec
infrequens aut insolitum, quod Poëta quæritur, dum
inquit:

*Tuta frequensq; via est, per Amici fallere nomen,
Tuta frequensq; licet sit via, crimen habet.*

Ex quibus omnibus & in aprico satis & proapatulo, quæ
ultimis hisce temporibus metuenda pericula, quanta ma-
lorum astutia detegenda, & quàm misere multi dolo hoc
pereant & excrucientur: Tamen ne prorsus in hisce ca-
lamitatibus & ærumnis, aut animis concidamus, aut ter-
rores nobis ipsis incutiamus, quos exhauriendi, & ex
quibus eluctandi, facultas obserata aditum præcludat.
Malorum omnium Parentem, rotq; periculorum Gene-
tricem CALVAM CALUMNIAM secundum
omnes partes situsq; resertam vobis exhibebo, simul
etiam & hanc operam dabo, ut qua ratione Virus hoc si-
ne vulnere, & sine dolore quis profligare possit, ex mea
ἰερα μύνη habeat compertum. A vobis vero Viri
Clarissimi & Præstantissimi obnixè rogitans, ut, dum
rem, exacto judicio, exemplo non imitando, lævo deniq;
augurio dignam, oculis vestris exposuero, meam inter
scopulos rupesq; fluctuantem cymbulam, quamq; male-
volorum arbiter Notus, in varias partes disjicit, secundo

vento, bonisq; avibus in optatum portum appellere, à Nepruno precemini & jubeatis.

Principio vero, priusquam ad Calumniæ viscera descendam, protuberantem aliquam in frontispicio struam, refecandam arbitror, aut diaphano vestiendam, fumumq; hunc ficibus lactentem dissipandum. CALUMNIAM alij à CALVENDO, quod Decipio, Circumeco, fraudem molior, interpretantur, deductam volunt, & si rem examine pensiori trutinaverimus, (quandam etiam elegantiam redolere, & sermonis nitore præ se ferre reperiemus. Milites olim, qui in acie ad profligandum hostem & acriter dimicandum convenerant, si rasis pilis & quod joco se Comicus Ludijs volis glabriores, reliquis derisui & despiciatui habebantur, quisquis etiam sermonis convicio eosdem verberabat, & in calvos stigmatosq; dicteria jacularatur. Erant enim capilli, teste Petronio formæ decus; qui postea si cecidissent, hi qui nudi & sine pilis aliorum reprehensionem incurrebant. Nec quidem ut temporis series postea docuit sine ratione: Calvities naturam debilem, vires labefactas præ se ferebat, & ut Macrobio afferenti sine hæsitacione subscribimus Calvitium ex nimia frigiditate oriri, sicq; paulatim interno calore absumto, vires corporis etiam decrescere opinamur, unde & in consuetudinem postea non infitemur abijisse, ut milites galeati palleatiq; seu Adolescentes Ludijs, quia reliquis infirmiores, eo etiam minori conatu hostium injurias propulsare potuissent, quin factum sæpius, ut ob corporis imbecillitates, armorum pondere oppressi, proni in terram projecti procubuerint. Quæ quidem omnia si ad Calumniatorum conflictum & acerrimas velitationes referantur, & quadrare optime & dextre naturam ejusdem explicare, prævidemus; Mehercule & virtutum calida-

Pag. 127.

Lib 7. Sa-
lus. c. 6.

calidaria, quæ emortuas virtutes suscitare, atq; suo te-
pore refovere debebant, intensissimo frigore in depilata
hac plebe refrixerunt congelaruntq;, dum vero aliorum
calore incalescere quærit; nimium alijs subtrahendo, &
vitæ damnum infert, & sine succo & sanguine præpilatis
convitiis hactis obijcit, nec tum, quod anxie sollicitan-
do quærit venatur. Idem & in delatis locuples experientia
declarat. Idem optimi quiq; & honestatis sectatores, livi-
do maledicentium latratu percussis, in *λυπηρμίαις* & animi
defectionem incidentes, quicquid animo foverunt antea,
unico oris hiatus effutiant, morsuq; morbido vulnerati,
salutem omnem desperant imò misere expirant. Olinu
Calumniatores Sycophantarum nomine, digno profecto
qui omnium frontem symbolis notatam velaret titulo in-
signiebantur. Erant vero Sycophantæ, ut Eruditiores suf-
fragantur Ficum demonstratores, Inter reliquas fruges,
quas prædium Atheniense largo proventu proferebat,
abundantia locuplete ficum fructus summo in honore
habebantur, supplicio etiam publico transfugæ & horto-
rum spoliatores multabantur. Alebat namq; Resp. Athe-
niensis custodes sive lictores, qui furtivum hoc observantes,
si quos offenderant, senatui, cui ad supplicium rapiendi po-
restas publica erat, deferrebant, sicq; à munere quo funge-
bantur Sycophantæ nomen in Cognomen adoptabant, &
quidē nec immerito: Extrema erat hominum horum nequi-
tia, & perversa admodum malitia, ut taceam, etiam ex ver-
beris statuis aliquid erogitare potuisse, nonnunquam inno-
centes misere tractandos iudici adduxisse, quid unquam
crudelius, impiū magis & honestis auribus detestandum, dici
vel cogitari potest, quam quod Sycophantis hinc permis-
sum & scœpissime ab illis factitatum legimus. Postquam f-
vore & gratia apud Magistratum sese valere, juratam sibi
B 3
fidem

fidem ascribi, reliqua etiam impune haberi adverterunt, eo temeritate & audacia sua progressi sunt, ut & honestissimum & innoxium, quemq; delicti memoria nunquam subiisset, aut per vitam tale in animum induxisset, nihilominus tamen, ut contra quos vocem nemo mittere auderet, aut mutire, extremo pro dolor malo & nunquam satis expiando, perpetui ignominia, labe ne centum spongijs eluenda asperferint, & macularint: & dictu profecto foedum, auditu turpius, quod scelerum hi Candidati insolescentes, hanc sibi arrogarint licentiam, ut, non solum facta dictaq; hominum, verum etiam & somnia, & si quid aliud expiscari poterant, animo iudicum exulcerato, inq; poenam proclivi demandarent. Cui enim vel ex Ammiani Historijs non innotuit, quanta apud Regem Constantium gratia, Paulus & Mercurius floruerunt, quorum ille origine Persa & Notarius, hic natus in Dacia & triclinij rationalis minister, Mercurius vero postquam in complicandis calumniarum nexibus erat insolubilis, promptum ubiq; Sycophantijs mantellum, dolis diverticulum habebat, ob egregia facta, honorifica pomini mentione, omnium mirifico applausu, Paestryta & Athleta nobilis renunciabatur.

*Ammian.
lib. 15. p. 38.*

Verum hominum hic nequissimus, scelerum factoratorq; foecundissimus, insignem honoris lauream, honestamentum viro ingenuo dignum, suorum scelerum integumentum, à Rege Constantio reportavit, ut solemniorum comitem praëconis voce publice eundem saluati mandavit. Hic quorumvis scelerum indagator, omnia se referre, & quod Junoni Iupiter in aureis dixerit, perconstanter posse jactitabat, dumq; munere suo itrenue fugebatur, in convivijs, si quid ab accumbentibus relatum, vel quod male noctem transegissent, vel pessime
omnia.

somniaſſent, omne illud in tabula conſignatum, & artibus
venenatis coloratum, patulis Imperatoris auribus infun-
debat, & ob hæc homines tanquam inexplicabili culpæ
obnoxij, gravi mole criminis pulſabantur. Quod idem
graviſſimus Auctor, Oratorum nullo numero Demothe-
nes innuere voluit, dum nec inconcinne, vel temere,
aut inconsiderate CALUMNIATOREM cum dici ait,
qui falſa crimina, ſcienter & malitioſe, ſtudio divexandi
aut infamandi intendat; & ſole aprico magis licet,
Non ſolum illum calumniatorem, qui mentitur aut im-
probe loquitur, verum qui ea curat, quæ ad ſe non perti-
nent. O malorum lernam & putridam ſentinam! Quo-
ties mecum A. C. mira hominum deſideria, & in quæ
omnia, aviditate quadam & mentis cœcitate prolabun-
tur perpendo, non poſſum non, quin fluctuante ſin animo
& ſententia, Utrum etiam deterius aliquid, quodq; hone-
ſtiorum convicia & verbera magis mereat produci poſſit,
quàm calumnia, ejuſq; tutorum terribilis & deformis ge-
nius. Ut enim in flumina rivuli, flumen vero in Oceanũ de-
clivi lapſu recurrit ſeq; exonerat, ſic quicquid in ſordido
mundi proſcenio vitioſum aut noxium, ambiguſ paſſa-
bus in Calumniam declinat, ejuſq; fretum alluit & lambit.
Vultis ut per partes omnia declarem, MENDACIUM in Ca-
lumniam ac in prætiſſimo corpore, ſordidiſſima macula
prænitere ſolet, hoc ipſum quo hominum aures oraq; va-
pulant, hoc ipſum ac odoriferum, & floſculis egregie de-
pictum corollæ ſuæ intexit; hoc deniq; Nepenthes ſua-
viſſimum, quo fauces audientium ac ſaliva peccitas ti-
tillat inq; malam fraudem abducit. Ne abs re, rem fal-
ſam quis exiſtinet, Agite, ſupremi Lycurgei & Legisla-
toris tribunal, Sacrum codicem accedemus, Tremendam
certe ſummoq; fragore ſententiam, neq; magis abomi-
nabilem,

nabilem, neq; detestandam, vox divina personat, quam si quis Mendacio osculum figat & involucris ejusdem se complicet & involvat, Parum Mendacem furemq; differre pronuntiat, nisi quod ille tardius, hic vero citius, semicinctio trabali sponda suffigatur: & quid multis, omnia quæcunq; in vita, hominis conversationem abalienare, aut exosam quodammodo reddere possunt, quæq; vel in amicis vitia oderimus, prout ex levi quadam exorbitatione profecta censemus, sic & leviter molliq; brachio illis succensemus, & ab avijs in regiam rectamq; viam reducimus: Verum in Calumniam si jurarint, hocq; veneno manus illitas inquinarint, pro Deum immortalem, Omnibus terrori sunt atq; formidini, Thyesthea execratione, ut arbore infelici suspensi pendeant, precamur. Quo reliqua mittam, ac in dicendi hoc genere longe periculossimo, nec nisi edocto satis & militi veterano noto, Athletarum ictus & concertationes prosequar, Tironum instar qui cum LANISTIS DOCTORIBUS suis RUDIBUS seu ut Polyb. nuncupat *ξυλιναις μαχαίραις* Batuere, ut vetus verbum & dimicare solebant, & illa ego prosequar, hancq; configendi artem tradam, quam viribus assequi, quæq; ad Rudem compellere possit; Nil in Alithela magis commendari notum est, quam si artificiose alterius confictus excipiat, manuq; agili Antagonistam feriat & lauciet: Perperam hoc & injusto titulo sibi Calumniatores vendicare, inq; dominium quasi trahere arbitror, qui etiam *λογομαχία* & officijs, aliorum candorem praestinguentes, plenis buccis bolisq; dolum dividendunt, sicq; miserum sine telo & jaculo ad terras cum sanie & tabo prosternant. Quæ porro miranda & stupenda plurima in CALUMNIA? quæ Calliditas, quanta astus Imprudentia eandem munit valloq; suo quasi obcingat? Expe:

Experientiam penes saffragatorem optimum esto judi-
cium. Quis tam hospes & peregrinus in litteris, ut hunc
Nebulonum morem, si non totus calleat, plane ignoret, si
nimirum in sincerum & candidum, nec dolo hoc excul-
tum incidant, quod statim Amicitiae pignus, Dextram illi
injiciant, multoq; sermone & verborum commercio in-
stituto, paulatim arctius sibi devinctos reddant, sicq;
intimiori conjunctionis gradu magis sese insinuent ac in-
trudant: caute etiam & provide omnia agunt, ne vel præ-
senti quidquam derogent, sed ad applausum cuncta ex-
tollant, sin vero in absentia alios conveniendi locus sup-
perat, mera de hominis simplicitate fabula crepet, miran-
da ob hominis candorem juba personent: Omnes quasi
re bene gesta, receptui canentes, præda ex bello recupera-
ta, fausta gratulatione Jo Jo triumphæ acclamant, Tales se
deniq; fingunt ac refingunt, Ut Inuleus seu Cervi pullus
simul ac in avijs matrem è conspectu reliquit, per terram
pronus antrum inrepat, ne forte aliorum animantium un-
guulis intercipiatur, & ferarum vesca, in eorum ventri-
bus sepeliatur, Nec secus & Calumniatores pessimi, men-
tis suæ inopiam conqueruntur, quò citius alterius ani-
mum sibi redimant & mancipio obstringant, pauperiem,
mendicitatem, rem domi angustam prætendunt, ut de
aliorum bonis, ad se sevoent, suaq; reddant, Verum ut
in spelunca Inuleus dum matrem repperit, se ipsum erigit,
& proripit foras, sic & illi dum aliorum arculæ confi-
dunt, omnisq; ab animo ægritudo remigravit, supercilio-
se alios despicientes, pennas incidunt, easq; iterum re-
nasci impediunt. Quem non sapientissimum Calumnia
fefellit? quem prudentissimum, cuniculis suis non
subagitavit? Quis tantæ fidei & sinceritatis, cui virus
hoc manus non adierit? Modam A. C. ignoratis? si
C rebus

rebus quibus per occupationis non expediendis vacāre,
conquerimur, prout hominum mores, in auxilium ve-
niunt, sedulo quicquid laborum admetimur sese capeffere
pollicentur, & ne dubitemus, aut gravari illos, aut negotia
nostra fastidire, molem & laborum perfungendorum
magnitudinem sibiipsis moleſtam mentiuntur, sese deniq;
ſimulant, ut qui aliorum potius, quam ſua velint iri promo-
rum. Et ne quis ambigere, vel in re crepera ſententia
ſuſcitare poſſit, Tot perſuria, tot pollicitationes, totidem
ſigmenta, quibus conceptam opinionem firmiter perſua-
deant, & illa in pectore ſecure conſidar, nequē porro ho-
minū calliditatem reprehendas, ab infectis aſtutiam æmu-
lantur, ut enim ab infectis ſiquis ictus, quocunq; tempo-
re petitur, non ſtatim animadverit, ſed vulnere ingra-
veſcente, & putreſcente interit, ſic & candor hominum,
doli huius neſcius, ſpicula nec rigide animadverit, quā-
cum mori vicino, ſanie multa culpādem reſodiant: Verūm
itaq; antiquitatis & Comicæ ſapientiæ diverbium, Quod
Curioſus nemo ſit, quin idem & Malevolus: Accurrant,
qui ſpontanea voluntate operam ſuam deferant, præſto
ſint, qui humeros noſtrorum onerum libramentum ſi-
ſtant & promittant, hoc certe *μωροθυμίου* malo huic reme-
dium, hæc noſtra in poſteram vivendi ratio, ut noſtra
probe accurantes, eorum opera nec carere, nec indigere
nos ſimulemus; ne vel temere in amicitiam plures reci-
piamus, aut quos admiſimus, laſcivia iterum exclu-
damus. Sed ne diutius in levioribus orationem occupare
patiar, & quæ dudum à vobis perſpecta & cognita, ſalti-
dioſa commemoratione, vobis nauſeam, meæ orariun-
culæ labem inducam; E ſchola veterum, Unicum, in quo
omnia, depromere lubet. Exemplum enim Calumnia-
toris eximium. Poetam Maledicum, Inſignem Calumnia-
torem.

rorem ARCHILOCHUM, qui ut maledicendi peritia multis innotuisset, hacq; laude nobilis, ita & monumento perpetuo ejus memoriam ad posteros reservari antiquitas veneranda curavit. Demortuo, Cœnotaphium, quod vitam, & quæ in vita ipsi familiaria, doceret, vivi mori uq; encomium suspendit. Verum ne quis erret, sub Archilochi nomine, quod alij fictum arbitrantur, quemvis scriptorem intellexit, insolita quadam petulantia, & mordacitate alios insectantem, in quo tamen, neq; curam, neq; Eruditionem possis deprehendere: hoc tantum notum, quod audaciam in obrectando maluerit ostentare, tamq; prave innotescere, quàm stare gratis, & cum silentio, ut loquitur Martialis. Fuit vero hic ARCHILOCHUS, Poëta Lacædemonius, seu ut Horat. placet, Parius, qui Lycamben socerum, eo, quod filiam suam sibi desponsam, Judicio exactius pensitato, elocare, inq; thalamum despondero noluisse, linguæ virulentia & contumeliosiori acore onustum, insectatus est, ut animi sui ægritudini remedium suspendio quærere adegerit, ad quod idem mortis genus, sponsam quoq; suam postea coegit, quemadmodum Horatius l. citato testatur.

Lib. 1.

Ep. 2.

*Nec socerum quarit quem versibus oblinat atris
Nec sponsa laqueum famoso carmine necit,
Archilochum proprio rabies armavit jambo.*

Hinc factum etiam nonnulli suspicantur, quod in vulgi sermonem & fabulam dudum abiit, ut linguæ suæ certa sigilla, insculptas tumulo de marmore VESPAS suspenderint, quod versiculi, in omnium ferme manibus de ipso conscripti, testimonio luculentissimo comprobant:

Ep. vers. 79

*Archilochi tumulo insculptas de marmore VESPAS
Esse ferunt, lingua certa sigilla mala.*

De VESPIS Plinius Autor est: quod raucae sint & mordaces, nec ulli omnino usui vel oblectationi, Ecquid in Calumniatores propinquius dici potest, qui nec cum tonitu & magna vociferatione Calumnias effundunt, verum ac si de salute, aut hominis incolumitate ageretur, submissiori voce mussitant, aliorum tuis auribus deponunt, interea tamen aculeati sermones sunt, quiq; alterius existimationem attritam, calcaneo pessundant, famamq; arrodunt. Etiam & memoria dignum, quod de VESPIS commemorant, ut ad Apum similitudinem favos progignant, verum nec mella, nec ceram ex iisdem coqui posse, Idem certe & Calumniatorum. Encomium, qui licet ex bonorum conversatione, quod ad palatum gustumq; videri potest, aliquid degultent, & vitam moresq; informare, nec tam leviter concinnare addiscant, favos tamen faciunt, h. e. pruritu quodam & libidine insolita, hoc ipsum æmulantur, dumq; revera in succum & sanguinem convertere debebant, spurcissimis convicijs, ac dodoneum æs vel bacillo syrpeo frangunt. Porro Lyrici Carminis Inventorem Iamborum Indagatorem, Archilochum, CANI quam simillimum Poeta Horatius affirmat, dum inquit:

Lib. Epod.
Od. 6.

*Quid Immerentis hospites vexas Canis
Ignavus adversum lupos.*

Eloquentiæ lumen & flumen. Cic. Accusatores Canes & Anseres moribus suis repræsentare ait. Alios enim esse qui clamare tantum possunt, non nocere, alios qui latrare & mordere. Insuper Naturæ Venatores testantur, quod Canis Animal omnium impudentissimum, sic & perfrictæ frontis hominem, & extra Verecundiæ limites ignavum constitutum oportet. Veteres Graij, HECUBAM, Mulierem squalidam, Vipereamq;, in CANEM, propterea mutatam & transformatam ajunt, quod plerisq; præ-

teritur.

tereuntibus convicia injicere consueviffet, quod & Moe-
nechmus apud Comicum fuæ Uxori objeit, hacq; for-
midine ac Oestro percitam & perturbatam compescit,
An tu inquit nescis Hecubam quapropter Canem Graij
effe prædicabant: Omnia mala ingerebat, quemquem
aspexerat. Ita; adeo jure cœpta est Canis appellari: &
sexcenta alia essent, quibus Eruditiores CALUMNIAM af-
similarunt, quæ & pro rei declaratione afferri possent,
sed lubens jam prætereo, & silentij nebulis involvo, ne
forfan quod metuo in re conspicua mihi lassitudinem,
vobis fastidium arcessam: Timanthis penicillo, exte-
riora membra Integumentis involvens, præcipua &
vultus lineamenta ob oculos ponam, Ac primum CA-
LUMNIÆ originem, verbis in compendium redactis dis-
quiram. Nonnullos hac opinione deceptos experimur,
ut Calumniam nil nisi Colloquium, sermonem mutuum
opinentur, exinde etiam & cum sermone ab eodem genio
ex eodem utero progeneratam arbitrentur: Verùm gra-
vius hallucinantur, & in periculosioris maris anfractus
turbine summoti: in scopulos impingunt. Ne longius
reperam, vel sacri Annales assertioni meæ basim & fun-
damentum substernant, etiam & ex Ethnicorum scriptis
liquet, sermonem in tanto pretio habitum, ut & Delubro
& fano custodiri, eundemq; Mercurio Deo devotum,
consecrari, majores non puduerit. Quid quæso divinius,
quid Ratione & Oratione præstantius à Deo Opt. Max.
hominibus est concessum! O blasphemus & Maledicus,
O linguam corruptam & mendacem, O foetidissimum
veritatis prostituta lupanar, quod immota Veritati, Dei
filia stuprum inferre, & adulterino osculo fortiter facere
molitur, Chalybs & ferrum circa præcordia vestra, & ut
Poeta loquitur Robur & æs triplex, Certe & Dæmon (ne

Mænoch.
A. J. S. I.

ignoreres) hanc produxit, verum pessima, repudio sibi
divortium impetravit, dumq; Deum æmulari voluit,
Pernicioso lapsu, præcipiti casu misere disperijit.
Prout enim Deus Optimus Maximus verbo & sermone
suo, h. e. filio Unigenito, omnia ex nihilo architecta-
tus est, & in hoc horæ momentum protegit & con-
servat, non secus & Diabolus Dei æmulus, quodcumq;
egregie à Deo extructum & politum, funditus demoliri,
& filio suo CALUMNIA in nihilum & pulverem redige-
re cessavit. Vultis Testimonia? Protoplastos quæso,
eorumq; cruentum lapsum & miserrime attractam labem
perpendamus. Interdixerat Deus, ne de arbore boni
maliq; vescerentur, fore enim ut si pomum ori ingererent,
simul æterna morte emorgerentur, Clanculum hæc pessi-
mus præstigiator Diabolus subaudit, dolos technasq;
consuit & meditat, quo Dei decretum ex animis simul
atq; auribus extorqueat, & æterno exitio sibi trucidan-
das obstringat. Non vero inconsiderate, aut sine diu-
turna deliberationis præmeditatione, fœminam accedit,
quin ut vel Dei jussu profus evertat, & subdolam frau-
dem, & plebiscitum ex Minervali Cerebro prognatum
exponat, quemadmodum in Susannam senes multa com-
miniscebantur, quo fictæ impudicitie pœnam collo &
cervicibus sustinere adigerent, quam tamen postea pœ-
nam cum in facti documentis succumberent, duplo mayo-
rem, mastige conscientia solverunt: Neq; quod Ca-
lumniatores assolent, Dei Decreto aliquid addit vel demit,
rutius longe & conductu salvo in avijs, tertia & regia via
incedens, nec in facto mentitur, nisi quod in facti inter-
pretatione nuces cassas auctioneatur: Quemadmodum
Adversarij Jeremiæ, Eclogarij, ob spiritus excellentiam,
& quod sanguinem sine invidia mittere non possent,
verba

verba pravo sensu donabant, & in latrinam foetidissimam
præcipitabant, nec dissimili modo & Evam sub fidei in-
nocentia alloquitur, quæ Causa, quod Deus ne de omni
arbore pomarij vesceremini sciscitatur: Hæccine li-
bertas vestra? ut frugibus terræ sine piaculo satiari edi-
ctum? Absit, Absit inquit, nunquam hæc Dei mens & sen-
tentia, Nunquam moriemini. Quæ enim Dei esset
Iusticia, quæ Clementia sua & Misericordia, si ob culpam
exiguam, rigidioræ poenam exigeret, si tenellam cuticu-
lâ scutica graviore percelleret. Nunquam Moriemini,
hocq; ut citius & firmiter animis inhærere posset, nec im-
posituræ ad oculum statim innotescerent. Nec mentiri
Deum asserit, nec & in verba ejus aliena surrogat,
tantum Dei judicium immutat, ut si de arboris istius
fructu comedere, caliginem ab oculis remotam iri, imò
semideos, boni maliq; scientes sese futuros habeant.
Quo lepidò verborum tenore, verbis thymo odoratis, fe-
minæ nares titillari suaviter & affari animadvertit, gli-
scentes scintillulas spiraculis incendit, sicq; in perpetuæ
calamitatis labyrinthum redegit. Quanta vero Diaboli im-
pudentia? Deus ne ad quamvis arborem defraudandam,
manuum lascivia proveherentur, Sed intra terminos
cohiberent, extremo capitis damno cavebat? Hic, Ne
morerentur, & ut ulteriorem sapientiam, & quæ reliqua
in sese desiderari sentiebant, supplerentur, libere come-
dendum, & mandato minime esse obsœcundandum per-
suadebat. O ingentem Diaboli astutiam, O Malorum
matrem & gubernatricem CALUMNIAM. Verum hæc in
Protoplastos injuria, Ecquid & Adami filijs postea per-
percit. Primum, ut in Protoplastorum pectore, ac in agro
fertilissimo, largissimo fructu CALUMNIAM provenire,
nec labores fructuarier sensit, propediem etiam semina
disper-

dispergere incepit, in primis perfectissimum hoc Dei simulachrum, multis asterismis turpare non cessavit, quia à parentibus ad filios sicq; ad Neptes & Nepotes descendit. Post Adamum ad Cainum, hincq; ad posteriores processit; Omni deniq; nervo & vi extrema annitur, quo & hodie & hoc seculo in fraudem multos inducat, ut hominem & in se ipso mendacem & Calumniatorem reddat, seq; in eum insinuet & coalescat, ut sit unum idemq; cum eo: Hæ enim perpetuæ Diaboli insidiæ, hi astus & imposturæ, quibus probos continuo infectatur. Nunquam audimus, aut cernimus, ut quorum vita ob turpia scelera & flagitia infamis, Calumniæ morsum & stimulos arrodentes conquerantur: Hi qui Vitæ innocentia & pietati strenuo student, & summa cum diligentia quæ hominis frugi sunt exequuntur, omnia deniq; tam accurate tractant, ut livoris dentes in se hebescentes retundant, ignominia malevolorum onerantur & coinquinantur. Et quid non honestos? Deiq; cultores bipenni lingua lacerarent? Malitiosos, & ex scelere & flagitio compositos, jamdudum omnibus infensos norunt, agunt itaq; quo pios & sinceræ pietatis Patronos in odium & multorum offensam adducant. Quod vero non aperta vi, sed nomine ad invidiam utentes alijs insidientur, per se satis liquidum & planum, siquidem si aperta violentia homines occiderent, apud impios etiam male audirent, & in summo vitæ discrimine versarentur: Est enim aperta malitia omnibus invisa. Æquitatis itaq; studio, tanquam Justitiæ strenui propugnatores, omnium ora in se convertunt, sicq; maximorum dignitate stipati in summa securitate degunt, insontes convicijs & criminationibus opprimunt, & ut recte Hannibal Scorus apud Tacitum, inquit, fortuitos sermones cum illo jaciunt, ut suspicionem fraudis

fraudis amoliantur, deinde blandiuntur ad benivolentiam ejus captandam, postea aliquid rerum suarum arcanarum illi communicare simulant, quod revera nihil refert, ut fidem apud illum acquirant. Sin vero hæc minus tuta tritaq; via, quam quis investigare leviter, & facillime subodorari possit, alia incedunt: Regia facta & splendidum subsidium spondent, verum in leonis ore, mellis favum, Hi plerumq; mores, ut graphice Plutarchus ex Comico refert, si præstare queam & fuerit præstabile nobis, Dic quidquid verfas animo Nicomache, Me fac militi, isti opponier, Flagris ni illum peponem totum fecero, Reddideroq; illi os mollius vel spongia. Quod sæpè nec Regum, nec divitum ulli permissum, oris impudentia clamitant. Mendicus utinam sit mihi, vel si libet mendicum & infra, qui mihi benevolet, Timore posito posset ex animo loqui. Idem enim Calumniatoribus accidit, quod Chamæleonti, qui omnium colorum similitudinem exprimit præterquam albi, Itidem Calumniatores, cum quæ digna sunt studio assequi nequeunt, In foedis & protervis nihil inimitatum, intentatumq; relinquunt: Imperitos Pictores strenue æmulantes, qui pulchra quæ vis & artificiose depicta, tegunt, rugas & lentiginem vivo colore depingunt: Sic & Calumniaror Intemperantiam, Iracundiam, in famulo, ac in piscinis barbato mullo intercipit aucupaturq;, diffidentiam erga domesticos & agnatos affectat. Quis jam A. CL. quod si de reliquis quæ in Calumniam recidunt, pluribus verba facere vellem, quanta ad dicendum farrago, quamq; latissimus evagandi campus, & uberrima rerum tradandarum copia, succrescat, ignoret: Verum ne Oceano assurgente, fluctibus navim quassantibus, naufragus postea in ærumnaram pelago natem, quod malo omine à me-

D facti-

facilitatū principio, Unguibus nec resectis, aut capillis
detonſis, naviculam fuiſſe ingreſſum recordor, No-
centem tantum in medium attahere, ut cui ventus irasca-
tur, quoq; navigium hoc luſtrari debeat, habeam
comperitum, Unico licet verbulo cum Oratore ſummo
omnia complectar, fidem inter mortales è mortuam
candorem proſcriptum credimus: Quos fugiamus habe-
mus, ſed quibus credamus, quosq; ſequamur, ah quàm
pauci ſuperſunt; Viget interim, atq; incorcuſſum manet,
quod omnibus rebus jam peractis, Nulla fides ſit in fa-
ctis, Mel in ore verba lactis, Fel in corde fraus in factis.
Idem & Mantuanus conqueritur:

— — *Eunt peſſum pietasq; fidesq;*

*Lerna palus terra eſt, vitiorum exercitus hydra,
Alcides nuſquam eſt.*

Græcorum facile Princeps Homerus, A T E N, quampiam
Deam ſiſſer, quæ omnes calamitates, quævis infortunia,
pleno medio ſubditis admetiretur, quo fabulæ involucro,
Calumniam depinxiffe doctiores ſtatuant. Pernicioſa
Dea (inquit) quæ omnes offendit, quæ terram non tan-
git, incedit autem per capita virorum, quæ Jovem ipſum
lædit. Quorum verborum interpretem Lipſium addo,
Quæ omnes offendit, ecquis Apelles vivis magis colori-
bus hanc adumbrare potuiſſet, ſi quod ego certus ſum, &
veſtrum nemini dubium, quæ ante periodos aliquot
elapſa, ſecum perpendat. Offendit ſanè & dolore mayo-
ri vulnera cicatrioſa reſcindit. Terram non tangit, raro
namq; in viles aut humiles incurrit, ſed incedit per capi-
ta Virorum, id eſt, ſumma petit & ſummates. Imo Jo-
vem ipſam lædit, qua divinas quoq; actiones calumnia-
tur & carpit. Quæ porro non in Aulis Calumnia, In-
quibus ut in loco irriguo ſalices, ſic & Calumniarum
ſurculi

Circuli foecundissime succrescunt, Ne prorsus portum
 hunc, Navim hanc onerariam, sine pretio & vectigali
 vestro prætervehi patiar, ter unciū sumtus facere lubet,
 Quis tam hospes aut peregrinus in S. Biblijs, qui quan-
 ta Agonis aulicorum in Davidis Legatos calumnia, quæ
 perfidorum consilia, ignoret, Regem Moabitarum David
 debellarat, gentemq; sua ditione subegerat, factum vero,
 ut sub inducijs Moabitarum Rex NAHAS vita defun-
 geretur, & in ejus locum filius HANON sufficeretur. Ex
 dolore & commiseratione, quam ob præmaturam obi-
 tum NAHAS, Rex David conceperat, legatos mittit; qui
 luctus & mœroris squalorem detergerent, ne quod me-
 tuendum, recens creatus Hanon in luctu contabesceret;
 Verum enimvero, Regium & Candidum Davidis institu-
 tum, Consiliarij in pejorem partem rapiētes eludunt,
 præstigijs, quibus Regem antea circumvenerant, hanc per-
 fidix suæ laciniam sinceritatis pallio infarciunt, ut Davidis
 legatos, honorifica tractatione, quemadmodum ad con-
 solandum missos decebat exciperet, verum ut Perconcta-
 tores, quiq; ad Regionis introeundæ, commoditatem
 emetiendam venerant, edicto publico ex aula relegaret;
 quam etiam opinionem Rex Hanon, ob judicij inopiam
 credulus, sibi infixam credidit, Davidis Legatos, pilis ex
 mento & capite rasis, glabros & lævigatos (quod pro-
 brum tamen grande, imo nefandum Judæis habebatur)
 remisit, quamvis & nec impune culpam hanc postea dis-
 solvit. Legati jubebantur, ob dedecus in vicino oppido
 dum pili nascerentur commorari, cum vero & loci il-
 lius inolis, eorum convesatio forderet, copijs instru-
 ctissimis, Invieta manu, Moabitarum regnum Rex Da-
 vid circumduxit & devastavit maximamq; partem ho-
 minum cæsorū Mavorti sacrificavit. O diram aulico-

rum Calumniam, O pessimos hujus seculi mores! Non-
nullos nescio jam attonitos, & in stuporem atq; ruborem
datos, plerosq; demirari video, qui tam feros & brutos
mores homines induere possint, qui dediscere prorsus &
abscire omnem modestiam, Debacchantur multi, sto-
machantur, miris modis in pessimos hosce Calumniato-
res invehuntur, sed nimium religiosi & ridiculi, quod in-
alijs reprehendunt, ipsi strenue in alijs committunt, Do-
lendum certe, Calumniæ ferociam eousq; abiisse, ut &
Morti nullos subjugarit: Num vero hoc aut mitius aut le-
nius, dum famam cum vita ne comparandam spurcissimis
notis, ac coeno sordidatam, nequitia prostitutum, gladi-
ator obscenus exagitat, dum coram, tum apud externos
aut vicinos, tum apud propinquos & consanguineos ca-
villatur, Liberos in odium Parentum, hos in liberorum
dividiam & animorum dissociationem impellit, Ex
Magistratu mansueto, ac poculo Cyrceo crudelem & sæ-
visissimum, ex subditis morigeris rebelles & seditiosos: Ex
homine felici & fortunato, infelicissimum, E vivo mor-
tuum, & vivum adhuc semimortuam reddit. Ne longius
digrediar, vel ex Philosophorum schola notum, quod
Dion, natione Alexandrinus, quum præcipuam in Philo-
sophia laudem esset consecutus, nec calumnijs in homine
hoc admiranda industria caruerit, Fratrem habuit
Topsium luctatorem, ut ferunt vel Athletam. Cum
itaq; quidam ex Commilitonibus, qui sapientiam hanc
adæquare non poterant, flagitia multa in Dionem cumu-
labant, hocq; prætereuntes resistendo in audiebant, phi-
losophiæ memor, alterius maledictis ne verbulo respon-
dit, Cæterum cum limen sui contubernis introisset (oc-
centabat enim alter ostium) nihil iracundiæ præ se ferens,
hoc tamen *εἰς τὸ*, id est, ne gri, quidem respondit. In-
terim

terim animi impetens, gulam laqueo præfocavit. Cui
A. CL. ignotum, Quid Bituitam regem Avernorum ad
exilium redegerit; Cnei Domitij certe perfidia & extre-
ma Calumnia, dum enim Cnei Domitij animus gloriæ, scin-
tillis intepefcere ceperat, simul fortuna prospera inful-
tari & effer vescere cœpit Iratus, Bituitam Regem Aver-
norum; colloquentis instar ad se accessitum, hospitioq;
exceptum, manibus à tergo religatis, Romam nave de-
portandum curavit, eumq; Albam custodiae causa rele-
gavit. Nullus deniq; Calumniandi modus! Quibus
convicijs Xantippum Lacædemonium Carthaginenses
non onerarunt, cujus optima opera primo punico bello
usi erant, & quo javante Attilium Regulum cœperant,
nihilominus tamen mari suffocarunt. Et quis satis un-
quam concinno filo Calumniarum fraudem itamini sub-
duxit. Unicum quæso mecum perpendite. Constan-
tius, ut meminit Marcellinus, Arelate hiemem agens, in-
solentia pondera gravius librans, siquidem dubium defe-
rabatur aut falsum, pro liquido accipiens & comperto,
inter alia excarnificatum, Gerontium Magnentiænæ
partis comitem, exulari moerore multavit: Utq; ægrum
corpus, etiam levibus offensis quassari solet, ita animus
ejus angustus & tener, quidquid increpuisset, ad salutis
sue dispendium factum existimans, in fontium coedibus
fecit victoriam luctuosam. O duram Calumniæ tyran-
nidem! O perversam crudelitatem! Alexandrum illum
Magnum, in tot amicorum coedes, quid nisi Calumnia
impulit? Socratem vita, Rutilium civitate, Calumnia
ejecit, Tiberios, Neronés, Caligulas, totq; Tyrannorum
portenta Calumnia peperit. Sed opinione diutius ve-
lis distentis mari in hæreo, quem dudum præ speculatus
portum recta jam intendam, atq; ad alteram dissertatio-

is meæ partem descendam, Calumniam omnibus vitan-
dam & evitandam proponam. Verum, si Thales sapien-
tiæ alumnus, imo ipsa sapientia prodiret, ad depellen-
dum hoc virus consilia deficerent. Ecquid remedium
adversus Sycophantæ morsus? Hominum superstitione,
Anulos cuius malo mederi & medicinam facere inva-
luit, quod cum Aristoteli à vero abhorreere videba-
tur, cuidam, anulum magicum iactanti, respondit,
'Α Α Α' ἄνθρωποι ἐνέστιν αὐτοφάντα δόγματα. A quo nec De-
mosthenes dissentit, qui reliquos maleficos omnes, si non
prorsus arceri possunt, conatus tamen eorum posse im-
pediri affirmat, ne quod aperte machinantur prorum-
pat: At quorsum abeas, ut ab istiusmodi Calumniato-
rum metu immunis degas? Maturato itaq; opus erit,
hancq; rem nobis curatio, ne malo hoc misere disperea-
mus. PRÆFISCINI vetus verbum & Incantatoribus
tritum, quo etiam & mala multa homines propulsare te-
mere arbitrabantur, Nec tamen adversus malum hoc re-
medium, cui si ad mentionem etiam occineres, imo ad
ravim fascinationes omnes sonares, ne tam latum un-
guem repelleres, quam malo malum agglutinares. Ne
tamen reliqua spes decoller, illud nos solitur, Ut ignis in
aquam coniectus, continuo retingitur, sic & falsum
crimen in castam vitam: & ut locis lævibus & politis diffi-
citer aliquid sordium adhærescit, sic & maledictum non
invenit sedem in vita puriore. Præterea, Reverendi Pa-
tris Chrysostomi in hoc negotio consilium, meæ disserta-
tionis Apophoreta, domum vobiscum auferendum
trado, qui inter cœtera nullum efficacius ait, quam crimi-
nationum neglectus, & quod surdis quasi auribus præ-
tervolanses transmittantur, quod & trito vulgiverbio
dudum innotuit: Spreta exolescunt, si irascere agnita
viden-

videntur, in quam sententiam & apud Stobæum Philo-
sophon non properat, si (inquit) qui criminationibus appetitus
non revocat ad animum, tum in autorem criminationes
redundant. Ut enim in Araneorum telis si musca irruerit,
constringitur, Hirando prorsus diruit, & cum sub-
tegmine stamen elidit: Ita callidas improborum artes,
pauci ijs incauti timent, Prudentes vero & magnanimi
facile abijciunt & curam animo postponunt. Veteres
nonnulli severiores in libidine hac evitanda & coercenda:
Apud Athenienses Calumniatorum multa pecunia-
ria fuit: Romani ut Cic. pro Rosc. Amerini meminit, Pa-
piniano Legumlatore, Lege Remmia Calumniatorum
frontem stygmate inusserunt. Hac enim lege cautum
ut Calumniatori in fronte littera K ut antiqui, vel C im-
primeretur, ex quo hominem fuisse Calumniatum, quis
colligeret, quod & Roscio exprobrat, dum inquit Litteram
illam cui vos eousq; inimici estis, ut & Calumnias
oderitis, ita vehementer ad caput affigent, ut postea ne-
minem nisi fortunas vestras accusare possitis. Eandem
notam Calumniatorum scilicet **INSIGNE** & Plinius in
Panegyrico notat, dum inquit, neq; ut antea, exanguem
illam & ferream frontem, nequicquam convulnerandam
præbeant punctis, & notas suas rideant, sed spectent pa-
ria damnis præmia. Quæ quidem omnia, si recte per-
pendamus, merito Calumniatorem abstertere debebant,
& qui livido Calumniatorum dente faucij, ijs metum
cispellere, ut Conijcius loquitur, poterant: Nondum ta-
men poenam hanc æqui parandam arbitror, quam divi-
num edictum Calumniatoribus interminatur. Regius
propheta **DAVID**, tanquam in tabula vitæ felicitatem
delineaturus, qua quis semita eandem sibi perviam face-
re possit declarat. **Quis est inquit Homo qui vult dies
videre**

videre bonos, Prohibe inquit linguam tuam à malo, & labia ne loquantur dolum. Ringere Calumniator, En manicas & Flagellum, Audacter calumniaris, ligulae linguarium iniicere desistis, quo in alterius perniciem magis infurgat. Mira alacritate malum amplecteris? En jugulum, non plumbeum aut obtusum, acuminatum vides, chalibe ferroq; præparatum, Dies dies inquam secundum Vatis effatum bonos non videbis, perpetua caligine ad LUNAM cœcuties, nunquam noctis creperum manifestus dies absolvet, Homicida es apud Dominum qui proximum calumniaris, Imo qui aliud in ore, aliud in corde abstrusum & reconditum geris, de grege & numero qui traditi sunt in improbam mentem. Tandem stragulatores perpendite, quiq; Calumniam jurastis, quod quidem vestra ferocia ad tempus noceat, nonnunquam & rerum prosperum statum subvertat, tamen ut nebulae solis faculam aliquo modo præstinguunt, verum iisdem disiectis, clariori lumine sol nobis affulget: & ut sordes foecesq; in concusso dolio facile ascendunt, facile etiam consistunt, sic & labem vestram facile dilui posse & detergi. Ne dicam, & homines alias ad mala proclives hac via emendari, inq; frugem reverti, qui dum alios facta sua sedulo observitare, si quid turpiter commissum, per urbem & plateas circumferre, sentiant, omnibus nervis intendunt, ut de sese strepitus obtundant, & lingulas pessimos redigant in silentium. Scorpionis venenum Calumniatores nugigarruli effutunt, Quemadmodum enim qui à Scorpionibus icti sunt, gravissimos dolores sentiunt, medelam tamen & remedium ab iisdem petunt, hancq; gratiam habent, ut in posterum animalia venenata ne vel latum unguem fugiant: Idem & hisce accidit, stimulo quodcumq;prehendunt.

enc.

enecant, prohibent tamen ne mōrum & vitæ suæ pro-
digus in eadem incurrat. Merito itaq; Calumniato-
res ridendi & deridendi, qui cum damnum inferre co-
gitant hominis salutem & comoda procurant. De
Promotheo apud Historiographos constat, quod in-
via ipsi obviam factus, qui verbis maledicis eum ador-
tus simul & coesim tactimq; eundem exceperit, ictibus
continuo injectis, factum ut vulnere quo desperasset
aperto, sanie profluente in vitam sit revocatus. Nec
& illud absimile quod de Phereo Jafone apud Cic. legi-
mus, qui cum incurabili vulnere laboraret, in militiam,
ut mortem sibi accelerare posset profectus, sed pecto-
re vulneratus, & vomica resecta, medicinam in vulne-
re invenit: Et quis indies non talia animadvertit.
Agite itaq; Calumniatores, revertimini si lubet, & ad
piceratis sanum una mecum contendite, Dies videre
bonos, perenni felicitate frui, in otio & tranquillita-
te vitam transigere, vestra voluptas & delitiæ? Hoc
agite ne ad dolum lingua recurrat, & dolum labia
loquantur. Nos vero A. CL. si non omni tempore
& loco, hominum malevolentiam vitare & declinare
possimus, vitæ honestatem, & quæ virum ingenuum
decet summo impetu prosequamur, & cum Rittershusio
studeamus, ut eorum arietes perferré & dexterrime de-
moliri valeamus. Tandem

*Nescia mens fraudum, inculpatæq; integra
vita,*

Scommata nullius, nullius arma timet:

E

Omnia

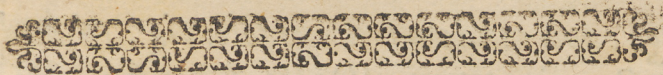
*Omnia contemnit, ventis velut obvia rupes,
Mendacesq; sonos unius assis habet.
Qui sapit, ad vitam sapias: gere consciarcti
Pectora, nec strepitum commovere levi.*

D I X I.

DEO SOLI GLORIA.

IN

In gratiam

PRÆSTANTISSIMI, HVMA-
nissimi Doctissimiq; Viri,

DN. M. SEBASTIANI MEIERI
amici mei eximij, & observan-
ter colendi.

Stemmate præclaro nasci non ultima lause est,
Nec forma ætatis florida laude caret.

Sunt & opes aliquid; plenam qui possidet arcam,
laudibus eximijs fertur ad astra Poli.

Vana sed hæc abeunt; Vivit post funera Virtus
unica, & æternum; Cetera mortis erunt.

Hinc solum ingenuâ quæsitum nomen ab arte
Permanet, & secum commoda multa vehit.

Commoda, quæ sentit res publica priva, secunda
adversa, ut vitæ suavior aura fluat.

Id tecum excelsâ meditatus mente, per artes
MEIERE vixisti sedulus omnigenas.

Et sopia diâ pectus, linguamq; politâ
Suadâ ditasti moribus usq; probus

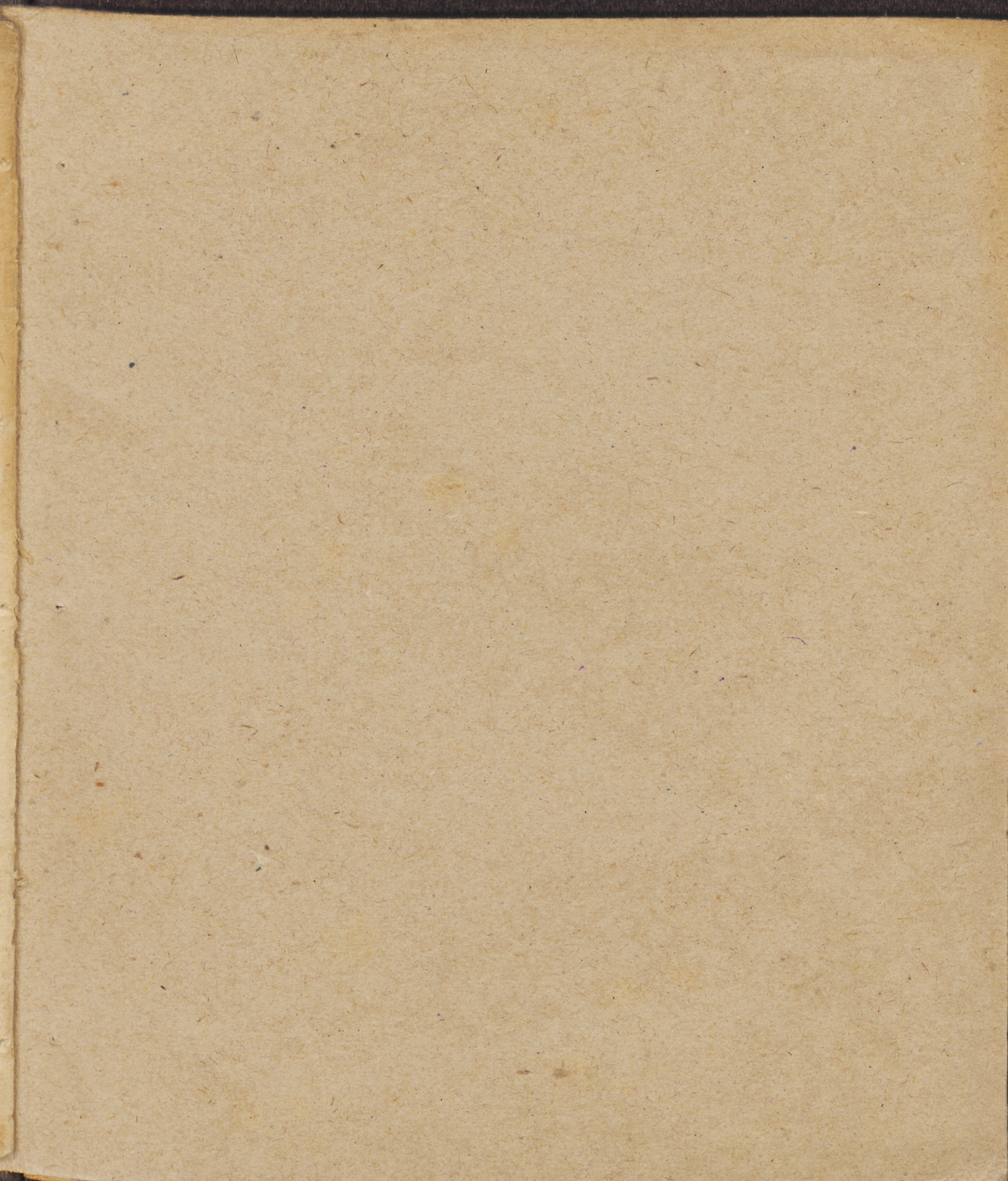
Ergo

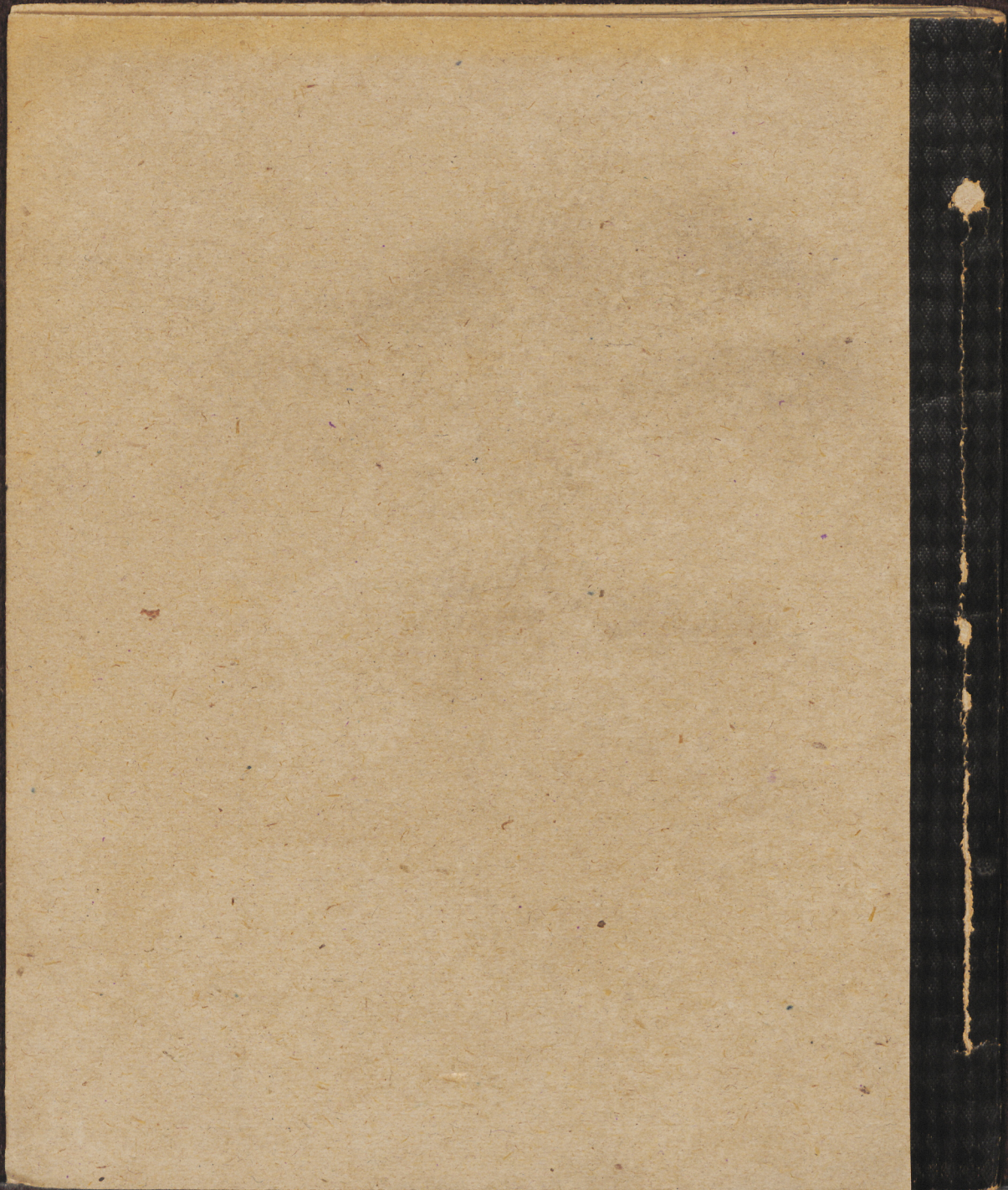
*Ergò capis tandem fructus solertia, & audis
Emeritò titulò, Docte Magister ave,
Et tandem fructus Carpis solertia, & edis
Condita in ingenio qua latuere tuo.
Livide Mome negas? huc siste, Oratio prasens
rem probat, & genium carminat illa tuum.*

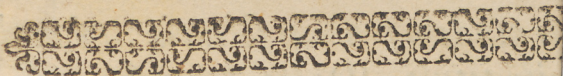
Admodum ex tempore & occupatus
faciebam.

JOACHIMUS LIZOVIVS
Rupino-Marchicus,

In gratiam

PRÆSTANTISSIMI, E
nissimi Doctissimiq; Viri,
DN. M. SEBASTIANI M
amici mei eximij, & observa
ter colendi.

Stemmate præclaro nasci non ultin
Nec forma atatis florida la
Sunt & opes aliquid; plenam qui possit
laudibus eximijs fertur ad astra
Vana sed hæc abeunt; Vivit post fun
unica, & æternum; Cætera mor
Hinc solum ingenuâ quæsitum nome
Permanet, & secum commoda m
Commoda, qua sentit res publica pr
adversa, ut vita suavior aura st
Id tecum excelsâ meditat us mente,
MEIERE rvisi sedulus omni
Et sopia diâ pectus, linguamq; pol
Suadâ ditasti moribus usq; prob

